

Projekt na záchranu varhan v kostele sv. Máří Magdalény v Nových Benátkách
„Dejte hlas novobenáteckým varhanám“

www.benateckearhany.cz

Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou
 Vás srdečně zve na

**cyklus půlhodinových koncertních zastavení
 NEDĚLNÍ VARHANNÍ POLEDNE**

27.6. kostel sv. Máří Magdalény (Nové Benátky)   15.8. kostel Nanebevzetí Panny Marie (Staré Benátky)
 18.7. kostel sv. Máří Magdalény (Nové Benátky)   12.9. kostel Narození Panny Marie (zámecký Benátky)

začátek vždy v 11:30 hod.

Veškerý výtěžek z dobrovolného vstupného půjde na opravu varhan ve farním kostele sv. Máří Magdalény.
 Přispět můžete na místě i na transparentní účet
 115 8929720257/0100

Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou,
 Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou

POUTNÍ a SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY BĚHEM LÉTA 2021	
So 3.7.	10:00 MCELY kostel sv. Václava - „výjezdní“ mariánská pout'
Ne 18.7.	10:00 Benátky n.J. farní kostel sv. Máří Magdalény
Ne 25.7.	08:30 Předměřice n.J. kostel sv. Jakuba Staršího
So 14.8.	18:00 Hlavenec kaple Nanebevzetí Panny Marie
Ne 15.8.	10:00 Benátky n.J. kostel Nanebevzetí Panny Marie
So 21.8.	15 - 19:30 PRAHA-Hradčany farní pout' za sv. Ludmilou s prohlídkou
So 4.9.	10:00 Dražice kostel sv. Martina (a sv. Ludmily) s biskupem Malým
Ne 12.9.	10:00 Benátky n.J. zámecký kostel Narození Panny Marie

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

13. neděle v mezidobí

7/2021 (No 35)

27. června 2021

Drobná změna

Předprázdninové doktorské zamyšlení

Jeden dobrý muž mi řekl: „A nakonec mi nezbyvá, než chodit do práce, i když mě to vůbec nebaví, protože to je jediný způsob, jak získat prostředky pro obživu. Kdybych to uměl jinak, do práce bych nechodil“. Bylo mi líto, že je nešťastný, ale pomoci jsem mu nedokázal. Práce jsou různé, ale spokojenost je naše – moje – volba.

Před téměř deseti lety jsem se přestěhoval do Říma. Tehdy se mi studium po deseti letech stalo opět prací. A, ač nebylo lehké a ze začátku jsem mnoho nerozuměl, užíval jsem si to. Moci poznávat „na plný úvazek“. A pak, krom vlastního odborného studia, bylo tu k poznávání i spousta jiného. Zkuste projít všechny zajímavé římské kostely a muzea, okusit italské dobroty... To je na roky systematické práce.

Do Čech jsem jezdil na vánoce a na prázdniny. A protože mi práce s lidmi chyběla, využíval jsem možnosti zastoupit některého nemocného kolegu, nebo pomoci v pastoraci. Být v Čechách, být v pastoraci, se mi stalo prázdninami.

A pak, před čtyřmi a půl lety, přišel návrat do Čech. Práce (nedodělaná) v Římě zůstala, jen to do ní bylo dál. Pobyt doma, v Benátkách nad Jizerou, se mi stal jedněmi dlouhými prázdninami, přerušovanými cestami do Říma za prací. Práce v Římě jsem dokončil – Deo gratias! – ale jak to bude s mými benáteckými prázdninami? Začnu snad brát své působení v Benátkách jako práci?

Kdepak, vždyť prázdniny, to není nicnedělání, ale pouze změna činnosti, často pro větší účinnost spojená se změnou místa.

Ať už v letních měsících pojedete někam daleko, blízko, nebo zůstanete doma, prázdniny si můžete užívat stále a naplno při jakékoli činnosti. Má to jen jeden předpoklad: že si nenecháte vzít vnitřní pokoj, který je předpokladem radosti. Jak toho dosáhnout? Zůstat v trvalém kontaktu s Bohem (modlit se), čistit své svědomí častou svatou zpovědí, a duši sytit setkáním s Ježíšem Kristem v eucharistii, při mši svaté.

Do času prázdnin vám na přímělu Matky Boží, Panny Marie žehná

P. Marek

POSTUPNĚ JSEM NACHÁZE- LA CESTU ZPĚT K BOHU

S Anežkou Horynovou jsme se potkaly poprvé na farní zahradě. Otec Marek ji představil jako novou farnici a záhy se z ní vyklubala odbornice přes přírodní zahrady. Hned měla plno skvělých nápadů, jak zvelebit farní zahradu. Později jsem měla možnost objevit mnoho dalších úžasných Anežčiných obdarování... V květnu byla Anežka biřmována, tak s radostí přináším svědectví o její cestě k Bohu.

Anežko, můžeš popsat svou původní rodinu?

Narodila jsem se jako třetí dítě do katolické rodiny. Nakonec nás bylo sedm dětí, mám tři bratry a tři sestry. Bydleli jsme v Kozlovicích v Beskydech.

Jaké jsi byla dítě?

Byla jsem stále obklopená sourozenci (průměrný rozestup mezi námi byl dva roky), tak bylo docela těžké být sama sebou. Většinu času jako malá jsem strávila napodobováním své starší sestry, čehož jsem se na začátku puberty těžko zbavovala. Nicméně se mi to překlíklo do druhého extrému a pubertu jsem si užila – mezi patnáctým a osmnáctým rokem jsem neustále nosila na levé noze rolničku, na hlavě dredy, které později vystřídal číro. No, naši si to se mnou užili, ale jak sami říkají, jsou rádi, že jsem si to prožila a užila, ale nevdají, že už to mám za sebou. □

Co jsi vystudovala a proč?

Vždycky mě to táhlo k přírodě, tak přírodovědecká fakulta na Karlově univerzitě byla jasná volba. Bakaláře mám z oboru Evoluční a ekologická biologie, na magisterské studium jsem přešla na zemědělskou univerzitu v Praze, konkrétně na Ekologické zemědělství. Tam jsem se specializovala na produkční a přírodní zahrady, čemuž se věnuji dodnes jako zahradní designérka. Rok jsem také strávila na studijním pobytu v Holandsku, kde jsou v oblasti přírodní-

ho zahradičení mnohem dále než u nás v ČR, tak to pro mne bylo velmi přínosné a nejen z profesního hlediska...

Kde se vzala tvá láska k přírodě?

Vyrůstala jsem na vesnici vedle lesa, kde jsme běhali, stavěli, skákali a zkoumali každý den. Od pěti let jsem skautkou. Vždy jsem měla ráda chození po horách, v určitém období i běhání – když jsme trénovala na maraton, proběhala jsem Beskydy i Jizerky křížem krážem. Myslím, že jsem s láskou k přírodě neměla na výběr. □

Jak ses dostala do Chotětova, do Benátek?

Já i můj muž Pavel pocházíme z Beskyd. Jeho vysněnou prací je „dělání aut“ jak tomu sám říká. Aby se mohl podílet na jejich vývoji, mohl si vybrat buď Mladou Boleslav anebo Německo, tak jsme nakonec zvolili první variantu. Čtyři roky jsme spolu bydleli v Liberci, kde se nám v létě 2017 narodil Vítek a na jaře 2019 se přestěhovali do Chotětova, kde k nám opět v létě přibyla Mária. Já projektuji z domova, takže nejsem vázána na dané místo, takže jsme tady kvůli Pavlově práci. No a Benátky se mi vždycky líbily z dálky při průjezdu kolem po dálnici. Tak když jsme se po nastěhování vydali na jejich průzkum, objevili lesní školku (kam už Vítek chodí) a zašli na mši vedenou otcem Markem, tak nám bylo jasné, že do Benátek budeme jezdit pravidelně...

Jaký je tvůj vztah k Bohu, ke křesťanství?

Jsem vychovaná ve víře. Od asi třinácti let jsem však už neměla potřebu chodit s rodiči do kostela, ani se více ve farnosti angažovat, proto jsme se s rodiči dohodli, že do patnácti let budu chodit na mše každou neděli a pak to je na mně. Mezi patnáctým a pětadvacátým rokem jsem do kostela prakticky nechodila a modlila se jen zcela výjimečně. Pak jsem však odjela studijně do Holandska. Tam jsem měla spoustu času na přemýšlení o životě, o Bohu

Vyhlášení roku svaté Ludmily, ve kterém vzpomínáme 1100. výročí úmrtí této svěťice, přináší nové duchovní inspirace. Její památku si v naší arcidiecézi připomínáme četnými symboly a duchovními aktivitami uspořádanými v souvislosti s tímto výročím. Snažíme se o neustálé zpřítomňování této první české panovnice, první české pokřtěné ženy, babičky i vychovatelky sv. Václava a první české svěťice.

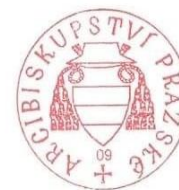
Ve snaze o šíření její připomínky jsem na základě žádosti PhDr. Karla Bendla, starosty města Benátky nad Jizerou, reprezentujícího vlastníka kostela sv. Martina v Dražicích, a P. JCLic. Ing. Mgr. Marka Miškovského, administrátora Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou, rozhodl o připomenutí a doplnění původního zasvěcení tohoto kostela, jak potvrzuje i listina z r. 1341 prokazující nejstarší zasvěcení kostela sv. Ludmily na našem území. Nechtě se tedy nadále kostel sv. Martina v Dražicích nazývá ode dne veřejného vyhlášení této listiny

kostelem sv. Martina a sv. Ludmily,

a ustanovuji, aby toto patrocinium bylo napříště takto jmenováno a uváděno.

V Praze dne 14.6. 2021

čj. A/2021/5517

kardinál Dominik Duka OP
arcibiskup pražský a primas český

(pokračování ze str. 5):

*bude ti blaze a dobře.
Tvá manželka bude jako plodná réva
uvnitř tvého domu.
Tvoji synové jako výhonky oliv
kolem tvého stolu.
Hle, tak bývá požehnán muž,
který se bojí Hospodina.
Ať ti Hospodin požehná ze Siónu,
abys viděl štěstí Jeruzaléma
po všechny dny svého života,
abys viděl syny svých synů:
Pokoj v Izraeli!“
(Žl 128, 1-6)*

Dvojice, která miluje a plodí život, je skutečným živým „uměleckým dílem“, schopným zjevovat Boha stvořitele a spasitele.

Náš Bůh ve svém nejnepřístupnějším tajemství není samota, ale rodina, poněvadž v sobě obsahuje otcovství, synovství a podstatu rodiny, což je láska. Tou láskou je v božské rodině Duch Svátý.

Tak se evokuje manželské spojení nejen v sexuální a tělesné rovině, ale také ve svobodném darování se z lásky. Plodem tohoto spojení je, že se „stávají jedním tělem“, jak v tělesném objetí, tak ve spojení dvou srdcí a života, a pak i v dítěti, které se z nich narodí, jež je geneticky i duchovně spojí tak, že v sobě poneše obě tato „těla“.

Zatímco rodiče jsou pro dům základem, děti jsou jakoby „živé kameny“

rodiny.

Víme, že v Novém zákoně se mluví o „církvi, která se schází v domě“. Životní prostor rodiny se mohl proměnit v domácí církev, v místo slavení Eucharistie, přítomnosti Krista sedícího u téhož stolu.

Tak se vyznačuje dům, který v sobě hostí přítomnost Boha, společnou modlitbu, a tudíž Pánovo požehnání.

Jeden žalm pak vyzvedá zvěstování víry v rodině takto:

*Co jsme slyšeli a poznali,
co nám otcové vyprávěli,
nezatajíme jejich synům,
příštímú pokolení
budeme vypravovat*

*slavné Hospodinovy činy i jeho moc,
podivuhodné skutky jím vykonané...*

Idyla zobrazená ve 128. žalmu nepopírá hořkou realitu, která prostupuje celé Písmo svaté. Je to přítomnost bolesti, zla, násilí, které trhá rodinný život a jeho hluboké společenství života a lásky.

Ježíš zná úzkosti a napětí v rodinách a mluví o nich ve svých podobnostech...

Boží slovo není nějakým výčtem abstraktních tezí, ale společníkem na cestě také těch rodin, které jsou v krizi nebo procházejí nějakou bolestí, a ukazuje jim cíl cesty, kde Bůh „jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest“.

Jiřina Botošová

Uzávěrka pro články
do příštího čísla,
(které vyjde 22.8.2021)
je neděle 15.8.

Děkujeme redakce

a tak vůbec a začala jsem chodit na ekumenické mše, kde chodili mladí lidé ze všech koutů světa. To bylo pro mě hodně formující a postupně jsem nacházela svou cestu zpět k Bohu. Ve svých šestadvaceti letech jsme měli církevní svatební obřad a to už jsem chodila do kostela pravidelněji. Nicméně jsem stále nebyla se svým náboženským nastavením spokojená a chtěla jsem to lépe uchopit. K tomuto jsem dospěla právě až po přestěhování do Chotětova a objevení velmi milé malé farnosti v Benátkách. Dospěla jsem k závěru, že bych se ráda nechala ve svých jednatřiceti letech (konečně :-)) biřmovat. Příprava na biřmování se nakonec kvůli covidu natáhla na rok a půl, ale i díky tomu jsem měla prostor si vše ujasnit, naučit se modlit a najet na správnou cestu k Bohu.

Co pro tebe znamená svátost biřmování?

Je to pro mě něco jako vědomé přijetí křtu. Vzhledem k tomu, že jsem několik let svou cestu k Bohu hledala, bych to označila i za nový začátek, kdy k Bohu přivádím nejen sebe, ale i celou svou rodinu.

Co je podle tebe důležité pro manželství, pro život v rodině, ve výchově dětí?

Vztahy. A na úplně prvním místě partnerský vztah. Věřím, že když má máma s tátou harmonický vztah, kdy si dávají najevo lásku i před dětmi, tak děti to nasáknou jako houby a vše je v pořádku. Samotná výchova je určitě

také důležitá, ale jako zásadní mi přijde ta domácí atmosféra – pocit bezpečí, tepla a přijetí děj se co děj. A taky autenticita. Před dětmi stejně neschováváme jací jsme doopravdy ani jak nám zrovna je, tak nemá smysl si hrát na hrdiny a je v pořádku přiznat, že se někdy bojíme a někdy jsme zase smutní.

Jak prožíváte víru ve vaší rodině?

S tímto se poslední dobou potýkám poměrně dost. Pavel je totiž nevěřící, i když svatbu jsme měli v kostele a děti jsou pokřtěné. Momentálně plánuji se s dětmi začít pravidelně modlit. Prozatím to moc nešlo, jsou ještě dost malé (necele dva a čtyři roky) a neudržely pozornost. Také plánujeme do našich pravidelných aktivit zapojit i náboženství. Snažím se to celé sladit tak, aby to vyhovovalo nám všem abych nikoho nikam netlačila.

Můžeš něco vzkázat naší farní rodině?

Ráda bych vzkázala, že jsem velmi vděčná za tuto farnost. Za milé přijetí, když jsme se na mši zde objevili poprvé a zrovna bylo na faře agapé. Za to, že jsem se zde velmi brzy začala cítit jako součást komunity a mohla jsem pomoci s tím, co umím (momentálně zejména práce na zahradě) a ráda se s vámi všemi potkávám na mších, i když se všichni osobně neznáme. Mám pocit, že sem patřím.

A ještě rychlá anketa...

Oblíbené Boží slovo nebo nějaký citát: Nebojte se!

Oblíbení světci: sv. Johanka z Arku

Oblíbená modlitba: Otče náš

Oblíbené poutní či jiné místo (kam se ráda vrátím): Kostel Panny Marie U Obrázku v Liberci

Co jsem si přála a splnilo se: Stát se maminkou.

Co si ještě přeju: Aby se k nám ještě nějaké miminko rozhodlo přijít.

Na co se teď těším: Na poklidné léto s dětmi, kdy nebude důležité, jaký je den ani hodina. Jen tady a teď.

Ptala se Jiřka

Trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest

"Apoštolské" vyznání víry

Evangelisté nám zaznamenávají události související s Ježíšovou smrtí ne jako kronikářský zápis, ale jako naplnění Písem, tedy ve světle víry a hlavně pak ve světle Ježíšova vzkříšení. Proto se může stát, že při sestavování časového sledu Ježíšových posledních dnů nastanou určité obtíže. O těchto historických událostech Ježíšova života je však nutné mluvit. Ve světě se totiž objevují názory, které dávají stranou to, co se skutečně na zemi přihodilo. Doufají, že se s takovýmto "duchovním" Ježíšem více přiblíží nevěřícím a nekřesťanům. Od oslabení historického Ježíše pak už není daleko k pojetí církve jako určité nezávazné skupiny věřících. Proto je nutné vyznávat, že Ježíš "trpěl za Poncia Piláta".

K Ježíšovu utrpení a smrti si připomeňme následující pravdy - sledujeme Katechismus katolické církve (KKC):

Ježíš chtěl trpět dobrovolně z poslušnosti k svému Otci. Ve svém kázání o Letnicích říká Petr: "Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožníků přibili na kříž a zabili." (Sk 2,23). To však neznamená, že čin Poncia Piláta a ostatních byl "bezhršný". Vinny jsou ovšem nejen historické postavy, ale všichni hříšníci.

Ježíš zemřel v souladu s Písmem. Jeho smrt však musí být brána jako "smrt beránka" (Iz 53, 7 "Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku...").

Je to znamení vykoupění ze smrti (viz první velikonoce v Egyptě) a současně znamení naprosté odevzdanosti do vůle Otcovy. Ježíšova smrt proto není to jediné, čím nás vykoupil. Je to celý jeho život jako výraz poslušnosti svému Otci a lásky k lidem a celému stvoření (Mk 10,45).

Ježíšova smrt je "obětí za hříšníky". Jeho krev se prolévá "za nás" a "na odpuštění hříchů" (obdobně církev vyznává: "pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe"). Ježíš umírá nejen za hříchy, ale také pro náš život věčný (I Pt 1,18-20). Podobal se nám ve všem kromě hříchu, ale ponížil se na nejvyšší míru, takže jej apoštol Pavel nazývá "hříchem" (2 Kor 5,21: "Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem.").

Jeho smrt je však plná naděje. Slova, která pronáší na kříži "Bože můj, proč jsi mě opustil..." - neznamenají pouze velkou Ježíšovu opuštěnost, ale jsou to úvodní slova žalmu 22, ve kterém se předpovídá až do zajímavých podrobností utrpení Božího Služebníka: "Nemohu se ztišit ani v noci" (v. 3) - Ježíš se modlí v Getsemanech. "Já však jsem červ a ne člověk, potupa lidství" (v. 7). "Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se

na mě, potřásají hlavou: „Svět to Hospodinu!“ „Ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil!“ (v. 8-9). Pod křížem říkají: "Ty, který chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej postavit, zachraň sám sebe a sestup s kříže!" (Mk 15,29-30). "Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv" (v. 19).

Závěr žalmu, k němuž se ovšem Ježíš už pro bolest nedostal, je jasný: Bůh vysvobozuje i ze smrti! "Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc!... - A tys mi odpověděl. O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromáždění tě budu chválit. Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, všichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, žij před ním v bázni! ..." (v. 20nn).

Ježíš naplňuje to největší a "nové" přikázání lásky: "Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele." (Jan 15,13). Svou smrtí naplňuje svá slova.

Na závěr si připomeňme, že s Ježíšovou smrtí je spojováno i symbolické zrození církve.

Pokud se týká církve, první otcové vnímají otevření Ježíšova srdce vojínovým kopím jako jedno ze znamení zrození církve. Jako se z boku spícího Adama narodila Eva, matka všech živých, tak se z boku "spícího" Ježíše rodí nová Eva, Církev, skutečná Matka všech živých. Narodila se z Krista ve znamení vody a krve, a sama poté rodí Krista, jeho mystické tělo, ve svátosti křtu a eucharistie (viz sv. Augustin, Hom. ad cath. 6.15).

Z toho důvodu existuje i známé patristické úsloví, "nemá Boha za Otce ten, kdo nemá církve za matku" (tamtéž 216,8). Církev je však současně Matkou i Paninou, tak jako byla i Maria, když počala a porodila Ježíše. Takže svými svátostmi rodí tajemné tělo Krista nejen ze své moci, ale také ze zastínění Duchem Svatým. Z toho důvodu Otcové nemluví jednoduše o "boku" Ježíšově, ale přímo o "životě" (stejně jako v modlitbě Zdravas se říká "plod života tvého").

Z *Katechetického věstníku*
(pokračování příště)

AMORIS LAETITIA -

je posynodální apoštolská exhortace papeže Františka o lásce v rodině určená biskupům, kněžím a jáhnům, osobám zasvěceného života, křesťanským manželům a vůbec všem věřícím.

Vybrané myšlenky:

Radost z lásky zakoušené v rodině je také radostí církve. Synodní otcové poukázali na to, že přes četné projevy krize manželství „je touha po rodině stále živá, zejména mezi mladými lidmi, a je motivací pro církev“. Jako odpověď na tuto touhu je „křesťanská zvěst o rodině vpravdě radostným poselstvím“.

První kapitola: Ve světle Slova

Bible je plná rodin, narození, milostných příběhů a rodinných krizí, a to už od první stránky, kde vstupuje na scénu rodina Adama a Evy s břemenem násilí, ale také s trvajícím životní silou až do poslední stránky, kde se odehrává svatba Nevěsty s Beránkem. Dva domy, o kterých mluví Ježíš, jsou postaveny na skále nebo na písku a symbolizují různé rodinné situace svobodně vytvářené těmi, kdo v nich žijí, protože – jak píše básník - „každý dům je svícen“. Vejdeme nyní do jednoho z těchto domů pod vedením žalmisty za doprovodu zpěvu, který ještě dnes zaznívá při židovské i křesťanské svatební bohoslužbě:

*Blaze každému, kdo se bojí
Hospodina,*

*kdo kráčí po jeho cestách,
Budeš jíst z výtěžku svých rukou,*

(pokračování na str. 6)